

עדנה פינרו מסכמת את החצי הראשון של הפסטיבל ה-40 — יום ההולדת העצוב של מה שהיה פעם חגיגה של סרטים, כוכבים ושדיים

פעם היו קאן נוכבים

כי השניים, שהמאפר ניסה לקמט את פניהם לשווא, שכח לאפר את ידיה של מוטי, הנראות צעירות ורכות, שעה שכדי להזקין את אברט — כל מה שעשה זה להאפיר את שעריו. כל השאר, פניו, עיניו, קומתו, נשאר צעירים כשהיו, ואין צורך לומר שבקולנוע קשה לקבל ריאליזם מזויף וחוכבני מסוג זה.

מה קרה לרוזי? תהו כולם. אותו רוזי

מי שנראה כצעיר מרתק ביותר על הבד האנגלי, רופרט אברט, מופיע בסרט זה כזר מסתורי, המגלה שכלתו המיוערת, אורנלה מוטי היפהפיה, אינה בתולה, ושולח לרצוח קבל עם ועדה את מי שלדעת כולם אשם בחילול כבודה — בנו היחיד של אלן דלון, אנתוני דלון.

כל השלושה משחקים כבולי-עץ שטרם ראו מצלמה. גם לא מורגשת יד

אבל בכל זאת, משהו מוזר מורגש בקאן. ככל שנדמה שהעניין חשוב וגדול — מסתבר שהגאונים נעלמים והולכים מן העולם. הסרטים שנראו כה גדולים ומבטיחים בתוכנית הרישומים, מוכיחים את עצמם כסערה ככוס מים. וכשמחכים למילת הגאון ויוצאת רק יבבה קטנה, למרות שזו עלתה לאיש — הו מפיק הרבה מיליונים, מסתבר שזהו יום-הולדת עצוב למדי.

אמנם, יש להורות, בזמן כתיבת שור רות אלה טרם הגיע הפסטיבל לשיאו — שהם, בעיקר, בסוף השבוע האחרון שלו, אבל כמה יצירות, שהבטיחו להיות מרתקות, כבר איכזבו מאוד.

לא-בתולה

לא-משכנעת

שני המיקרים העצובים ביותר הם דווקא של יוצרים מובילים. שהשפעתם בקולנוע חשובה ונערצת. פראנצ'סקו (כרמן, סאלוואטורה גוליאנו) רוזי, אחד הבימאים החשובים של אטליה, חזר להתמודד בקרפרז דוקציה משונה ביותר עם סיפורו של גארסיה מארקס סיפורו של מוות חזוי מראש. התוצאה: כישולן מפואר.

האמילטון. והנה רוכזר דה-נירו, שהתי יישב לו בהוטל דה קאפ, אחר מכתבי המלון הידועים ביותר באיזור אנטיב, וגם דיאן קיטון, שהופיעה במסיבות קוקטייל אקסלוסיביות ככוכבים אלי גאנטיים, בסיגנון הרטרו האהוב עליה. פול ניומן, שלא דרך כאן במשך שנים, הגיע עם רעייתו, המשחקת בסרט שניים לפי מחזהו של טנטי ויליאמס ביבר הזכוכית. איב מונטאן, מי שנושא עיניו לנשיאות צרפת, בינתיים מתרגל את המישרה הרמה כנשיא חברה-השופטים בפסטיבל, השי מיע בכל בוקר הצהרה אחת לעיתון נות, כשהוא מנסה להתחרות לשווא בפופולאריות של מנחם גולן.

גולן, המפיקיבימאי הישראלי, שבי שנה האחרונה עסוקה העיתונות כולה במעקב אחרי מאזני החברה שלו, ממ שיד לשחק את התפקיד הראשי בהצגה הגדולה הזאת, המתרחשת לאורך הי ריוויירה הצרפתית. הוא עורך מסיבות שמפניה ומודיע על סרט חדש עם מריל סטריפ; הוא מציג את איימי אירווינג המתוקה בפתיחת סידרת הקרנות של אגודת-הילדים. הוא מביא את הכוכות ג'יל קלייבורג ובארברה הרשי מצד אחד, ואת גודאר עם קינג ליר המפתיע מצד אחר.

על הנייר הכל היה נראה מבטיח. נוצץ ומוהיר. יום-הולדת 40 לפסטיבל הגדול בעולם — פסטיבל קאן. האם היה זה סימלי שנשיאו של הפסטיבל, רובר פאבר להברה, נפטר שבוע לפני הפתיחה? אולי הרגיש שאינו מוכן לראות כיצד ילד טיפוחיו המבריק והמוזהר מאבד את הברק הייחודי שהיה לו פעם, כמו אותו פלייבוי מזוקן היודע כי זוהר הועם, ומה שהיה איננו עוד?

על הנייר זה היה צריך להיות הגדול מכולם. סרטים של כל הגאונים (מי שעדיין בין החיים) — וודי אלן, פרנצ'סקו רוזי, האחים טאוויאני; עשרות אלפי אורחים — 40 אלף נרשמו בשבוע הראשון; 5000 אנשי תיקשורת וטלוויזיה; עשרות כוכבים. ג'ון ווייט, ג'ון טראולטה וסילוסטר סטאלונה באו להטביע ידיים באספלט שלפני ארמון-הפסטיבלים, כמינהג הוליווד.

כל האמריקאים שכשנה שעברה פחדו מאימי הטורוריסטים, נחתו כאן הפעם. בכקרים הוזהרים משמש האביב, שפרצה לטיילת המפורסמת ביותר בעולם. הנה, למשל, אליזבת טיילור, רזה ומפוכחת (בהשפעת הגורו החדש שלה בלוס-אנג'לס), בלוויית ג'ורג'

הכוכבות כבר לא מחפשטות

המפורסמות הכוכבות כבר אינן מתפשטות. מי שמעזות עדיין להופיע בנוצות בלבד לעורן השזוף הן מלכות-יופי מכל מדינות העולם. אחת הבולטות בהן היא המלכה הברזילית של הקרנבל האחרון בריו, חטובה ושחומה להפליא (בתצלום משמאל). שהתייצבה עם סגניתה בפתח של בית המלון קרלטון. למרות הכל — החזה החשוף משמש עדיין נקודת משיכה מובהקת.

שאין סרט שבו אין לו דבר חשוב לומר לעולם, והוא עושה זאת תמיד היטב, רוזי, שהעמיד יצירות חשובות, שנלחם באלמות, באטימות ובטיפשות, רוזי הקולנוען הפוליטי, הקולנוען האסתטי. האם הפשרות שעל יוצר מסוג זה לעשות כשהכסף בא ממקורות שונים וצריך לערוב בתבשיל אחד אנגלים צרפתיים, יוונים ואיטלקים, ולדבר באלף שפות שנגמרות בסופו של דבר באין שפה ובחוסר-עומק מדהים, הם שהביאו לתוצאה העגומה הזו?

ועוד אכזבה: ויטוריו ופאלו ט' אוויאני, האחים שעשו את פאדורה פאדרוני ואת הלילה של סאן לורנצו, צו, המטיפים לשלום ואחוזה בדרך מיוחדת משלהם, הנשואים איתם מסור רת מופלאה, הכנה קולנועית ורגישות

מריכה של בימאי כלשהו. אפילו אירנה פאפאס, השחקנית היוונית המנוסה, אינה מצליחה לשכנע איש שאכן מדובר בטרגרדיה של מישפחה שהפכה לטרגרדיה של כפר שלם.

ריאליזם

מזויף

לון הצעיר, היום אחד הצעירים המצולמים ביותר בצרפת, הוא תעתיק חיזור מאוד למה שהיה אביו בנעוריו. אברט ומוטי, החתן והכלה המזדקנים, כל אחד בגפן, נפגשים בסוף הסרט לצלילי גיחוכיהם של היושבים כאלום החשוך, וזה אומנם היה רגע מכיך מאוד בהקרנה לעיתונות —

כשהשדיים עוד הדהיאו ב-1953, הרבה שנים לפני שראו על הטיילת בליקני בכמויות, הצטלמה הכוכבנית סימון סילבה בלי חזיה, אבל בתמיכתו המוסרית של רוברט מיצ'ס. היום, מראה של נשים בלי חזיות על חוף הים בקאן, אינו מרעיש.